

Recensie NRC ★★★ #unmute

## Comedian Eric van Sauers kon vroeger niet méér zeggen, maar hij wist beter waar de grens lag

Cabaret Na jarenlange afwezigheid is cabaretier Eric van Sauers terug op het podium met een nieuwe voorstelling. Regelmatig laat hij zien waarin hij excelleert: op dwingende en vermakelijke manier zijn publiek een verhaal in zuigen.

In de jaren negentig behoorde Eric van Sauers (61) tot de eerste lichten van Comedytrain, het collectief dat stand-upcomedy met succes in Nederland introduceerde. Traditionele conferenciers oogden opeens gedateerd naast dit soort spierballencomedians, zoals Elvis ooit in een fossiel transformeerde zodra The Kinks en The Beatles waren gearriveerd.

Inmiddels is Van Sauers zelf een oudgediende. Zijn achtste cabaretvoorstelling dateert uit 2017. Nu is er nummer negen: *#UNMUTE*. De vraag die hierin op tafel ligt: hoe blijf je al ouder wordend bij de tijd? Het resultaat is interessant, maar niet elke vormkeuze is geslaagd.

Van Sauers presenteert zichzelf als iemand wiens „intuïtie soms lijkt verjaard”. Zijn expressieve vertelstijl geeft anekdotes jeu, terwijl zijn scherpe antenne voor komische timing en mimiek vaak grappig zijn. Van Sauers ontkracht het idee dat hij vroeger meer kon zeggen, maar wel wist hij beter waar de grens tussen zuigen en sarren (leuk) en kwetsen (niet leuk) zich bevond. Een verhaal over hoe hij zijn zich wél nuttig makende echtgenoot met antropologische belangstelling zou bestuderen, levert grappig commentaar op het type dat ‘mannelijkheid’ meent te halen uit stug volharden in liggen op de bank. Interessant is hoe Van Sauers hiermee laat zien welke comedian hij niet (meer) wil zijn – maar ook dat ingesleten gedrag uitslijten een worsteling blijft.

Verhalenrad werkt niet goed

Van Sauers schetst hoe hij zich staande probeert te houden in een wereld waarin communicatie veranderlijk en zelden eenduidig is. Leuk is een detail in een verhaal over een etentje: Van Sauers’ tafelgenoot die voortdurend de gedeelde schalen een centimeter naar zijn kant trekt – een *mindgame* waar sitcom Seinfeld moeiteloos een aflevering aan zou wijden.

Jammer is dat Van Sauers een groot rad heeft meegenomen, waar hij een aantal keer aan draait om het volgende verhaal te bepalen. Dat werkt niet goed. Dat hij een vat vol verhalen is willen we zonder rad ook wel geloven. Misschien had Amsterdam het donderdagavond slecht getroffen, maar de radverhalen blijven meestal weinigzeggend. Irritant bij dit onderdeel is ook de *soundtrack* op de achtergrond: een verhaal gesitueerd in Spanje wordt bijvoorbeeld voorzien van een flamenco-bandje. Het is als een 4D-film

waarbij een ventilator lucht door je haren blaast; dat zorgt er ook niet voor dat je je een storm beter kan inbeelden.

Leuk is wel dat gaandeweg blijkt dat de verhalen op het rad meer over Van Sauers eigen onvermogen gaan dan over de eerder aangekondigde verworven 'levenswijsheden'. Hij concludeert dat ouder en wijzer worden geen vanzelfsprekend huwelijk is, maar ziet wel scherper zijn grote tekortkoming. Eén les van zijn moeder blijft voor hem levenslang moeilijk: trek je mond pas open als je zeker weet dat je de stilte kunt verbeteren.